

καὶ θάνος φοιτητῶν ἀμύγα τοῖς ιδίοις.

Χωρὶς δὲ μάρτυραν· οὐα μὴ τούτους δὲ πατέ-

σι;

Ἐξ Ἀπρογαντίων κάτθανεν τῷ τριάδῳ.

Τημαζεῖ δὲ κατὰ τὴν ἑγκοστὴν Ολυμπιάδα, καὶ αὐτὸν τὸ συντύμα διέμενε²⁰⁴ μέρι τοῦ γενεῶν ἐννέα²⁰⁵ αἰκαδένα. *²⁰⁶ τελευταῖς γαρ ὑγένειο τῶν Πυθαγορείων οὐδὲ καὶ Δριτόζενος εἰδεῖ. Ξενόφων²⁰⁷ τε ὁ Χαλκιδεὺς, ἀπὸ Θράκης, καὶ Φάντων ὁ Φλάσιος, καὶ Ἑσχεράτης,²⁰⁸ καὶ Διαλής, καὶ Πολύμαχος, Φλάσιος καὶ αὐτὸς ἤντας δὲ σηματαῖς θιλολαῖς καὶ Εύριτος τῶν Ταραντίνων,²⁰⁹ γεγονέας δὲ Πιθαγόραις τέτταρες περὶ τοῦ αὐτοῦ χρέων, εἰ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων απέχονται· εἰς μὲν Κροτωνίτης, τυραννίτης αὐτοφωτίης· εἶπεν Φλάσιος, σωματοτύπος, ἀλείτης, οὐ Φαστίνης· τρίτος, Ζακύνθιος, οὐ Φαστίνης εἴηναι ταπείροις τῆς Φιλοσοφίας, αὐτῶν διδάσκαλος· εἴφη οὐ καὶ τὸ Αὔτοῖς ἔφα, παριμάκον εἰς τὸν βίον ἥλθεν. *²¹⁰ εἰ δὲ καὶ σύλλογος αὐτοφωτίου οὐρανίου γεγονέαν Φαστίνης Πιθαγόραν, πρότον δοκοῦντα γοθικό καὶ συμμετρίας ἴστοχοδόθανεν²¹¹ καὶ ἄλλον, αὐτοφωτίου Σάμιον· καὶ ετερόν, ρύτορα μοχθηρόν.²¹² καὶ ταρτον ἄλλον, τὰ

204. *Novem et decem etatis permanens.*] Malchus, Nicomachus auctore, non decem, sed multas annas ad Pythagororum, non disciplinam, sed amicitudinem coniunctionem permanuisse: γεννατεν, quo nomine Latinius ulius est. Cicerone states veritatem libro de feneclitate, de Nestore loquens, quem tertium aetatem hominem vivisse affirmavit. Homerus interpres, τετράς, inquit, εἰ τὸ πατέον γε γεννατεν· οὐδὲ τοι τετράς. Itaque ad hanc annos ratione, Pythagororum disciplina annis septuaginta & quingentis permanuisse. Aldob.

205. *Ultima enim Pythagororum extiterunt, quos Aristoxenus videt; Xenophilus Chalcidensis ē Thracia.*] Hoc idem confirmat Al. Gellius libro III. cap. II, in quo de Pythagora loquuntur ita scribens. *Parcute quae minusculis.* Et hodie teneboribus visitatissime idem Aristoxenus refert, quoniam rem videtur cognoscere ex Xenophilo Pythagororum familiari suo, & ex quibusdam aulis natu magistris, qui ab aetate Pythagora hanc multum absunt. Quibus Gellii verbis videtur nominaliter regnare, quod paulo superba à Læstricio pofitum est de novem & decem aetatis, quibus Pythagororum disciplinam permanuisse tradit. Nam si inter ultimum Pythagororum Xenophilus Chalcidensis nu-

meratur, & is ex verbis Gellii ab aetate Pythagororum longissime abscissimam existimat poset, quoniam vero Pythagorium, non disciplinam, sed amicitudinem coniunctionem permanuisse: γεννατεν, quo nomine Latinius ulius est.

206. *Ei Discolor Fortasse is, de quo apud Suidanum enim Atheniensem, sive Phlaium appellatum, quod comitum antiquum eum effecit; hic vero, de quo Laertius, philosophus potius. Sed ponit uterque & postea eis & philosophus: quod tamenter non est affidandum.* Idem.

207. *Pythagoras, antea eidem sive temporibus.*] His Suidas alium adjungit Pythagoram Ephemum, tyrannum acerbissimum. Idem.

208. *Quidam statim filiorum, alijs quoque Rhegionum existit Pythagoram tradidit.*] De quo est apud Plinius libro xxix. cap. 8. his verbis. *Vicit enim Pythagoras Regios ex Iudeis, pastore utrifice Delphoi puto.* Idem.

209. *Atque alijs iterum statim filiorum Samium.*] De quo ibidem Plinius ita scribit. *sicut eti Pythagoras Samius, inter pectora, emisus legit ad alienum formam huiusc sunt sensimata; unde et laudata sunt.* Idem.

210. *Larissi illas, τὰ περὶ πέλας γεγραφέα.*] Le-

alium medicum, qui de hemia scripsit; ac de Homero quadam compofuerit. Alium item qui Dorice scripsit, auctore Dionysio. Porro hunc Eratosthenes, quem et Phavorinus in omnimoda historia sequitur in libro octavo) primum fuisse tradit, qui XLVIII. Olympiade peritus ac exercitatus pugil certaverit, quem comatum acque purpuratum, ejusdemque ex puerorum ludo, atque irrum, continuo viros 48 petuisse ac viciisse. *Simplex est huic epigramma quod fecit Thessalus:

Pythagoram quandam ὡραῖον, comatum,

Nobilem pugilem, si retines, Samium,

Pythagras ego sum, que gesorum vero si quoniam rogabis,

Elorum, dices illam incredibilis narrare.

Hunc Phavorinus ait definitionibus è mathematica materia petitis illam, crebrius id fecisse Socratem, et qui ab eo fluxere. Postea autem Aristoletem et Stoicos. Primumque pugil qui cœcum appellaret mundum, terramque rotundam. Id autem Theophratus Parmenidi, Zeni Helioidi, alignavit. Huic autem refutat Cydonem, sicut Antidocum Socrati. De Pythagora autem athleta circumferebatur quoque hoc epigramma:

Hic pugil a pueris ad Olympia v-

nit Pythagoras Samius, patre satrus Crato.

At vero philosophi epistola legitur in hunc modum.

Pythagoras Anaximeni.

At tu, virorum optime, si nihil Pytha-

ge, ut emendat Murens, τοιούτοις διδούσις. Plinius lib. xix. cap. 5. de Scylla loquens, *nam de illi valvulas condidit Pythagoras philosophus, colligens medias carnis vires, quas proximo reddimus libro.* II. Cataulus.

Medicinas quoque alijs, qui de de Leyla scripserit. Quem ramen non medicum, sed philoſophum tradidit Plinius, qui libro xix. cap. 5. cum de Scylla generibus in eis capsus fine differret, ita scripti *namus de his vel men condidit Pythagoras philosophus, colligentes medicinas vires, quas proximo reddimus libro.*

211. *Totus oras περὶ πέλας γεγραφέα κέπει.*] Galenus.

Πολυάρχεις πρώτος διδούσι τοι τοι περὶ πέλας κέπει,

ιτ. τοι τοι περὶ πέλας, II. Cataulus.

212. *Tu quoque vir optimus.*] Hac epistola Pythagoras ei Anaximenis epitole referbit, quam Laertius II. libro poluit in vita Anaximenis: qua de re lectio rem admittimus volui, ut que ex hujus epistola explicationem pertinet, ea à me non expectet, sed inde petat. valde enim alteri lucem affert.

Aldob.

θαυμάσεων γενέντε καὶ κλέος, μεταναστάς ἀν ὕψος ἐκ Μιλήτου νῦν δὲ κατέρκυν τὸν πατρόθεν εὐδέλεια· καὶ ἡμίτε δύο κατέρκυν Αἴανθον εἰσικότα.²¹ εἰ δὲ μηδεὶς οἱ ὄντοι τὰς πόλεις ἐκλέγεται, ἀπὸ μὲν αὐτῶν ἐπόμενος εἰρήνητας, ἐπικινδυνότερος δὲ αὐτοῖς τὰς ἐκ Μίδων.²² εὐτέλεια διατάσσεται, μελδανόν τε εἶναι τὴν πατρίδα καλλιόπειαν.²³ καὶ ἐγὼ δὲ σὺ πάντα περὶ τοὺς ἐμεαυτούς μίθους, ἀλλὰ καὶ εἰ παλαιός αὐτὸς διαφέρουσιν εἰς ἀλλήλους ἴταλώτατοι.

Ἐπειδὴ δὲ περὶ Πυθαγόρου διελύθαμεν, ἥτιον περὶ τῶν ἐλλαζούσων Πυθαγορικῶν· μετ' οὐδὲ περὶ τῶν σποραδικατά τινας Φερερέωντος ἐπειδύντος ἵζειν οὐκέτινεν τὸν διαδοχὴν τῶν ἀλλίων λόγου, τοὺς ἐπικινδυνούς, καθαί τοι ποιειναμένους. περὶ μὲν οὐδὲ Θεαρίους καὶ Τριλαγυνῆς διελύγεμεν. λεκτέον δὲ νῦν περὶ Εμπεδοκλέους πρότον ταταγόρητας, Πυθαγόρου δικιούσεν.

modò d' Empedocle primum. Nam, ut quibusdam placet, Pythagoreus auditor fuit.

²¹ Εἰ δὲ ιδεῖς οἱ ἀντίτελαι] Lege ιδεῖται, ut in Herod. Phoenix poëta, θαλεῖ γαρ οὐτοις αὐτοῖς οὐτοῖς. If. Caiab.

²² Εγο γεινόμενον ὅτι τοῦτο στίχος μετέτρεψε, οὐδὲν μονοτιλίτης εἰναι δέ τοι τοῦτο στίχος, quibus inter se diffident literis.] Quod etiam confirmat Malchus in eius via traferens. as in iudeoœccl. tractat ut nisi Suidas.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ.

²³ ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ, ὁ Φοῖν ιππόβοτος, ¹ Μέτωνος ἥγιος τοῦ Εμπεδοκλέους. Αἴραγεντος, τοῦ δὲ αὐτοῦ καὶ Τίμαιος εἰν τῷ περιεπιδικτήτῳ τῶν ιστοριῶν, ἐπισημαῖος ἀνδρὸς γενούντος τὸν Εμπεδοκλέα, τὸν πατέποντον τοῦ παιγνοῦ ἀλλα καὶ ἔρωτος τοῦ Εμπεδοκλέα, τοῦ αὐτοῦ τούτῳ φοῖν. οὐδεῖς.

¹ Metropolis sive Agrigettum. Sic etiam Suidas. Επιστολὴ Μίτωνος. Agrigettum vero fuisse, Αἴραγεντος scribit libro ix. De animal. cap. 64. καὶ Επιστολὴ δὲ Αἴραγεντος λέγεται εἰναι λόγον εἰ τοῦ βαλάντου ψεύτη. & Cicerio in libro De amicitia, Αἴραγεντον quidem dicitur verum carnisibus Graecis rationeumur ferunt. quo in veronū nauris ratiōne mundo conseruent, quoque moverentur, ea contrahere amicitiam, disperge discordiam. Aldob.

² Timaeus quoque reader in xl. libro hiscristum.

De quo multa habet a Suidā, qui cum et regno ap-

pellat, omnesque homines maledicitiis infectari solunt dicit. Idem.

³ Hermippus.] Hermippus tres celebres invenio,

quoniam unus Berytus a Suidā dicitur.

Philonis discipulus, à quo Herennius Severo commendatus est.

Adriano Imperatore, in multa scriptit.

Alter conicus, cuius multa sunt fabulae apud Athenaeum.

Tertius Callimachus. Smyrnænum idem Athenaeus ap-

pellat; quem ego hoc loco significari pato. Nam &

de multis philologis, & de leydē sapientibus scri-

pit. Athenaeus. Idem.

iridem in libro De morbis, clara ex familia fuisse avum, equosque nutritissime tradit. Dicit et Eratosthenes In Olympionice, septuaginta primâ Olympiade vicesse Metonis patrem, Aristotelis utens testi-² monio. * Apollodorus autem grammaticus in Chronicis, Metonis quidem filium fuisse ait, ceterum ad Thurius nuper tum conditos venisse Glaucus ait: deinde post panca, Qui verd, inquit, domum profugum venisse Syracusam, et cum illis adversus Athenienses bellasse ajunt, prorū temporis mihi ignorare videntur. Aut enim jam defecratur, aut omnino valde senex erat, id quod minimè verisimile est. Nanius et Aristoteles ipsum, et Heraclitum sexagesimo a tatis anno vita excellestis ait, qui verò septuaginta prima Olympiade vicerat eques, eodem censebatur nomine. ita et tempus ab Apollodoro significatur. * Satyrus autem In viris, Empedoclem ait filium fuisse Exanetū. Reliquis autem et illum filium Exanetum, eademque Olympiade ipsum quidem equestri certamine vi-

⁴ Heracles in libro de infidili.] Heracles inventio septem apud Athenæum. Primum comicum, alterum Cumaniacum, qui scripsit οἰκουμενικός & Περιου. tertium Ponticum, Platonis discipulum, de quo scripti Laertius libro iv. quartum Tarentinum, cuius εἰδούσιον, quantum & lexum, utrumque Syracusum, qui ἐν αὐτοῖς scripsit. septimum Lembum, natum ergo hoc loco significari puto. Is enim & historiam scripsit. Sed & Heraciden alium nominat Suidas, Ponticum grammaticum, qui Claudio & Neone Imperatoribus vixit. Idem.

⁵ Etatophene in Olympionice.] Aristoteles enim scripsit οἰκουμενικόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ. apud Athenæum, qui unus fuit ex his, qui εἰστοικεῖσθαι, quod ego tamen non puto. Idem.

⁶ Celere viri.] Sive celoce: qua quidem voce nos (quia valde nota est ejus significatio) Graeca malicius ut quam Latina, quam tamen ali quoque Latini scripserunt, Gellius & Plinius habaverunt. Idem.

⁷ Satyrus in viris.] Hic Peripateticus fuit; ejus scutum βία, quae nunc librum Laertius citat, περὶ δὲ τῆς Διονυσίου τοῦ πατέρος, Σπειρίδης τούτου, τρύπη Σάτυρος: οὐταπατεῖος οὐτοῦ εἰ τοῖς βίοι. S. Hieronymus in proemio libelli de viris illibribus. siue de frigoribus Ecclesiasticis, Satyrus, inquit, doctus vir, non obscurè hunc eundem significans. Idem.

⁸ Exanet filium fuisse] Quod etiam non tacuit Suidas. Επιστολὴ Μίτωνος, εἰ δὲ ξινόν, pro Εγνήσιον. Aldob.

ναι· τὸν δὲ μὲν αὐτοῦ παῖδα, ἦ (οὐ Ηρακλεῖδης εἰ τῇ επιτομῇ) δρέμα. ¹³ εγὼ δὲ εὐρὺν τοῖς οὐτιμοτάτοις βαθύρινοις, ¹⁴ οἵτιναι βοῦν ὑπερετοῦς θεοροὶ εἰς Ευπεδοκλῆς εἰ μέλιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ἀδελφοῖς εἰς τοῖς Καλλικρατίδην. Τηλαυγής δὲ ὁ Πιθαγόρου παῖς, εἰ τῇ πρὸς Φιλόλαος ἐπιστολῇ Φίσι τοῦ ¹⁵ Εὔπεδοιλέα Δραχμίου εἰναιμένοις.

¹⁴ ἔτι δὲ ἡ Ἀρχαράντης εἰς Σικελίας, αὐτὸς εὐαρχέμενος τοῖς καθαροῖς Φίσοιν,

Ω φίλαι εἰ μέγα δότοι κατὰ ζανθοῦ ἀράρατος.

Ναῖτις δὲ ἡμερα πόλεως.

καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ταῦτα. ἀκούσαι δὲ αὐτὸν Πιθαγόρου Τίμαιος διὰ τῆς εὐάτης ιστορεῖ, λέγων ἐτί κατασγνωματίεις εἴτις λεγονταί τότε, καθάπαντας τοῖς τοῦ Λόγου επιληφθεῖσιν. μεμήθωσαί δέ καὶ αὐτὸν Πιθαγόρου λέγοντα.

Ην δέ τις εἰν κείμενοι ἀγέρη περιστασία εἰδὼς,
Οὐδὲ μηκιστὸν πραπίδων εὐτύπετο πλούτον.

¹⁵ οἱ δὲ τοῦτο εἰς Παρμενίδην αὐτὸν λέγενοι ἀναφέρονται. ¹⁶ Φίσης δὲ Νεαράντης ὅτι ¹⁷ μεχρι Φιλόλαος καὶ Ἐύπεδοιλός εἶναι νόμον εἰς Πιθαγόραις τῶν λέγονται. εἴπει δὲ αὐτὸς διὰ τῆς παῖδεσσος γηγενίσιους αὐτά, νέμοντος εἴναι μηδένι μεταδώσειν ἐπειποῦ. τοῦ δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτωνος Φατίπατον· καὶ γάρ τούτους καλοῦμεναι. ¹⁸ τίνος μεντοῦ γε αὐτῶν πάσιν εἰς Ἐύπεδοιλός, εἰκὸν εἰπεν.

¹³ In Phavorini commentariis.] Is Arelate, Gallie oppido, natus est; fuit Trajano imperatore, & ad Adrianius usque tempora pertinuit, vir doctissimus, quique multa scripta, quorum aliqua Suidas nominat. A. Gellius quoque de eo mentionem facit. Idem.

¹⁴ Οἱ καθαροὶ θεοὶ τοῦ Λαέτου. Atheneus vero testa multarū commentatorū erunt. Eripius δὲ οὐ Λαέτου, αὐτὸς Λαέτου μονάχος, Πιθαγόρας αὐτὸς οὐδὲ ποιητας πάντας αὐτὸς οὐδὲ ποιητας, διηγει τοις τοῖς πατέροις ἀπαγγελεῖται. Idem.

¹⁵ Eupedoclem bovem εἰ μόλις στιγματεῖται ποιητας.

Quid Arthenaeus enim confirmat libro I. ita λεβαντα, Εριπιδης οὐ Λαέτους το-

κισσε, filium verò illius luceta, sive (at alt. Heracles in epitome) curfu. Verum enimvero in Phavorini commentariis reperi, Eupedoclem et bayem immolasse spectatoribus ex melle et farina, fratremque habuisse Callicratidem. Telages autem Pythagorae filius, in epistola ad Philolam, Eupedoclem ait Architomi fusileum. ¹⁹ Quod autem Agrigetinus ex Sili cilia fuerit, ipse principio Lustratione referit:

O facili ingentem, flaves Agragantia ad undas.

Urban qui colitis, positam sub manibus aliter.

Hactenus de genere iplius. Audivisse autem Pythagoram Timaeus auctor est. In nono historiarum, dicens, reprehensionem quod orationem furatus esset, sicuti et Plato, atque ideo ad consortum sermonum admitti prohibuit; ipliisque meminisse Pythagoras, dicentes:

Quidam et in his vir summus ebat, rerum que peritus.

Dicitur qui animi cordatas vincere omen. Sunt qui ista de Parmenide distinxerint. Refert Neanthes, Pythagoricos uique ad ¹⁵ Philolam et Eupedoclem a sermoni commandionem admitti solitos. Ubi verò ipsi poēmate illos vulgariter copiit, latam esse legem, ut verificator omnisi inde arceretur. Ideo et Platoniū peculiare aijunt, quippe et hanc fusile prohibutum. quem tamen illorum audiret Eupedocles, non

τοις Λαέτου πετρας, Πιθαγόρας δέ, καὶ Λαέτου πετρας, in φυσιῃ καὶ λίθαισιν, καὶ τῷ ποτεστητικῷ λίθαισιν, διατάξαι, διατάξαι τοῖς τοις πετρασσιν, εἰς τοῦ πετρατοῦ λαέτου.

¹⁶ Eupedoclem Architomi filium εἰ σcribit. Suidas, Εμπεδοκλῆς Μιστρός, εἰ Λαέτους, εἰ Εριπει.

¹⁷ Sed Neanthes, Cyrcenum, ut opinor, Philippi Melichii discipulus, rhetor. Scriptis λαέτου πετρασσιν, εἰς τοῖς, Athenaeus, Suidas, Idem.

¹⁸ Ad Philolam, Ευπεδοκλῆς οὐ γένε. Vide supra, Idem.

¹⁹ Καὶ ταῦτα τοῦτα. Pythagorae, an Philolam, Idem.

dixit.

dixit. Eam enim, quae Telaugis fertur, epistolam, quod Hippasum ac Brontinum audiuerit, non ulquequa probari. Enimvero Theophrastus Parmenidis illum aenam fusile dicit, ipsiusque et in postmaribus imitatore: quippe et illum versibus De natura librum edidisse. ²⁰ Hermippus autem non Parmenidis, verum Xenophanis fusile imitatorum tradidit, quicumque de versis, ejusque carmen imitatus sit, postmodum Pythagoricis conglutinum esse. Alcidamas vero in Phylico refert, eodem tempore Zenonem et Eupedoclem una audiuisse Parmenidem, dum ab eo discessisse, ac Zenonem quidem seorsum philosophatum esse, hunc verò Anaxagoram et Pythagoram audiuisse, atque alterius gravitatem vite atque habitus, alterius De natura rationes fusiles se imitatum. ²¹ Ariftoteles vero in Sophista, primum Eupedoclem oratione inventorem ait; Zenonemque, dialectice. In libro autem De potis afferit, Homericum Eupedoclem, acutumque in dicendo fusile, translationibus item, ac cateris poetis figuris usum. Atque ideo cum et alia poēmatā scripsisset, et Xerxis transitum, et in Apollinem procēnum, et poēta igni tradidit horum quodam iplius, five ipsa, ut Hieronymus meminit: procēnum quidem invita; Persica autem prudens ac sciens, quod ea imperfecta essent. ²² Tragedias illum præterea scripsisse refert,

²³ Λαέτους δὲ εἰ τῷ Φοστῷ Φίση, κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους. ²⁴ Ζηνῶνα καὶ Ἐύπεδοιλέα διοῖται Παρμενίδου εἴθ' ὑπερον ποιησάσται. καὶ τὸν μὲν Ζηνῶνα κατὰ ίδιαν Φιλοσοφῆσαι. ²⁵ τὸν δὲ, Αναζάργορου διακονοῦται καὶ Πιθαγόρου. καὶ τοῦ μὲν τὴν σεμνότητα ζηλεῖσαι τοῦ τε βίου καὶ τοῦ σχῆματος, τοῦ δὲ τὴν Φυσιολογίαν. ²⁶ Άριστος ποτέλης δὲ εἰ τῷ σοφιστῷ Φίση, πρῶτον Ἐύπεδοιλέα ἥπτορικην εὑρεῖν Ζηνῶνα δέ, διαλεκτικὴν, εἰ δὲ τῷ περὶ ποιητῶν Φίσον, εἴτε καὶ Ουρηροῦς εἰς Ἐύπεδοιλῆς, καὶ δεύτερον περὶ τὴν Φράσιν Υέγενον, μεταφορές τε ἄν, καὶ τοῖς ἀλλιστοῖς περὶ ποιητῶν επιτεύχμαστο χρόνευσιν. καὶ δῆτι γράψαντος αὐτοῦ καὶ ἀλλα ποιημάτα, τὴν τε τοῦ Ξέρξου διαβασιν, ²⁷ καὶ προέιμον εἰς Απόλλωνα, ταῦθ' ὑπερον πατέντανον ἀδελφή τοις αὐτοῖς η θυγατρη, (οὐ Φίσην ιερώνυμος τὸ μὲν πραιόντος, ἀποστατα, τὰ δὲ Περικλά, Βαυληβεστο, διὰ τοῦ ἀτελεῖτα εἶναι. ²⁸ καθέλου δέ Φίση, καὶ πραγματίδις αὐτὸν γράψαι, καὶ πολιτική.

²⁰ Theophrastus illum Parmenidis, Ευμέλιον, εἰ μετανοεῖται πετρασσιν. In Parmenide Laetus libro sequitur, ut si εἰς τοῦ vita scriptum est, floruit Olympiade hexagēma nonā. Eupedocles autem, ut paulo post diceatur, quarta & octogēma floruit, non repugnat temporum rationi, quod hoc loeo Laetus traxit, Eupedoclem Parmenidis aenam fusile. Idem.

²¹ Hermippus non Parmenidis, sed Xenophanis. Qui floruit Olympiade hexagēma, mulier anni antequam Eupedocles, ut potuerit εἰς εανα μετανοεῖται πετρασσιν. In Parmenide, εἰ εἰ θράσος μετανοεῖται Τηλαυγῆς τοῦ Πιθαγόρου εἴθ' εἰ μετανοεῖται. Idem.

²² Alcidamas in physica. Hic philophorus fuit Eteocles ex Afia, Diocles filius, qui multa scripsit, Goriz Leontini discipulus, Suidas, Idem.

²³ Zenon, εἰ Εύπεδοκλῆς εἴδεν temporibus Parmenidi audierit. Zenon dicit Eleatē, non

Sroicom. Is enim auditor fuit Parmenidis, quod & Suidas scribit de Parmenide mentionem faciens, αὐτοῦ δὲ inquit, hoc est Parmenidis, οὐδεποτέ Εύπεδοιλῆς τε, καὶ φιλοσοφεῖται τοῦτο, καὶ δύναται εἰδεῖσθαι. Idem de Eupedocle loquens, οὐδεποτέ δὲ ποτέ, inquit, οὐδενίδιον, εἰ εἰ θράσος μετανοεῖται Τηλαυγῆς τοῦ Πιθαγόρου εἴθ' εἰ μετανοεῖται. Idem.

²⁴ Hoc autem Anaxagora, ac Pythagora fusile audierunt. Anaxagoras scripēgēma octava Olympiade mortuus. Eupedocles quarta & octogēma mortuus. Ita ergo Anaxagora Eupedocles audire jam fecerunt. Laetus in via Anaxagora. Idem.

²⁵ Καὶ προέιμον τοῦ Λαέτου Φίση, τοῦτο, Thucydides lib. III. διετοῦ δὲ πατέντα Ζηνῶνα, εἴτε τοῦτα τοῖς τοῖς τοῖς, εἴτε τοῖς τοῖς προμαθεῖται. ΙΙ. Calabria.

²⁵ Ηρακλεῖον δὲ τοῦ Σαραπίωνος, ἐπέρου Φησίον εἶναι τὰς τραγῳδίας ιερώνυμος δέ Φοῖον αὐτὸν τριτον καιτεταράκοντα εἴντες υγρένα. Νεανθῆς δὲ, νέον ὄντα γεραφέναι τὰς τραγῳδίας, καὶ αὐτὸν ἑποτε αὐτούς εἴντες υγρένας. Φοῖος δέ Σάτυρος εἰ τοῖς βίαιοις, ὅτι καὶ ιατρὸς ἦν καὶ ἥπτος ἄριστος. ²⁷ Γοργία γαῦν τὸν λεοντῖνον αὐτοῦ γενέθαι μαθήτην, ἀδρα ὑπερέχοντα ἐν ἑρωϊκῇ, καὶ τέχνῃ απολέσπεται ὃν Φοῖον Ἀπόλλωδός τον εἰ χρονοῖς, ²⁸ ἐνείᾳ πρὸς τοὺς ἕκατον ἐπηβιάς ⁵⁹ ναὶ. ²⁹ τοῖς Φοῖον δὲ Σάτυρος λέγεναι, ὡς αὐτοῖς παρείη ³⁰ τῷ Εμπεδοκλῇ γενεύοντι. ἀλλὰ καὶ αὐτὸν διὰ τῶν πειράτων ἐπαγγέλλεσθαι τοῦτο τε καὶ ἀλλα πλειόν, διὰ οὗ Φοῖος, Φάρμακα δέσσα γεγάστι πακάν, καὶ γύρας ἀλκαρί.

Πεντή. ἐπὶ μούρῳ σὺν ἑώρῳ πρανέω ταῦτα πάντα.

Παύστεις δὲ ἀκαμάτων ἀνέμονος μένος, εἰτὲ τοῖς γαῖας.

Ορύμενοι τυσιαῖς καταφθινόνος ἀρεγαράν, καὶ παλιν ἦν εὐθύνοντα, ³¹ παλινταπεινοῦται επόζεις.

Θότες δὲ εἰς ὅμιον ιελαινοῦ καίρουν αὐχμῶν ἀνθρώπων, θησεις δὲ καὶ εἰς αὐχμῶν βερίου τείματα δεδρέβρεπτα, τα δὲ εἰς θέρεις αἴστα-

Αξιος δὲ εἰς αἴστα καταφθιμένους μένος ἀνδρός,

ac politica. Verum Heraclides Serapionis filius, tragedias alterius fuisse memorat. Hieronymus vero quadriginta tres illius legisse assertit. Neanthes autem adhuc juvenem scripsisse ipsum tragedias, et eas le poeta incidisse. Porro Satyrus In vita referit, et medicum illum fuisse, oratione optimam, Gorgiamque Leontinum ipsius fuisse discipulum, virum in oratoria insignem, qui et artem rhetoricae scriperit; quem tradit Apollodorus In chronicis, centum et novem annis implevisse annos. ³² Hunc autem Satyrus dicere solitum, affuisse se Empedocli magiam exercenter, ipsumque in poematis id profiteri, et complura alia, quando dicit:

Pharmaca quer pellas morbos, leveisque
fendam,

Pecipies, que cuncta tibi communio
solit.

Compescesque truces ventorum ritē pro-
cellas,

Exorti insaniis qui raffant flatibus a-
grios,

Sursum, si libeat; mex flamma piga-
cibus,

Et media induceret tempestate strenuum;
Induces media pluvias, efflate salubres;

Et flatus ficas qui perficit omnia maf-
fe.

Exstinctumque bonitatem nigrō reverberis ab
Orco.

²⁶ Sed tragedias Heraclides Serapionis filius alterius cuiusdam, Empedoclis videlicet, qui ut Suidas, manus ex nepote illius primi Empedoclis, et poeta tragicus fuit. Εἰπεῖνον, οὐκετεῖ, κυριαρχός τοι περιποιεῖ, τραγῳδίας αὐτοῦ. Aldob.

²⁷ Gorgiam Leontinum eum discipulum fuisse.] I-

dem Suidas, γρίων δὲ, inquit, ποτε πατέρες Γο-

ρίων ὁ πάτερ ἡ Λεοντίνη. Idem.

²⁸ Νονέην οἱ centū annī vixisse ait.] Novem

annis plus, quam Cicero, scripit Apollodorus; qui

in oratore ita scribit. Gorgias autem αὐτοῦ εἰς γέ-

νερος εἶναι, οἱ his festivitatibus, si enim ipso cetero-

in sollicitus adiutor, quas πορειας, cum tamen anti-

νετεινει τηθεσια άλεσσεν, μετανομαστικόν εί-

ποτε ξενισται. Quin εἶναι τοι παντας τοι πα-

ντοντον παντας απειπεινται. Idem.

²⁹ Se Empedocles prefigiis interfuerit.] Plinius cer-

te Empedoclem in Magis numerat; libro xxx. cap. i.

quos ad magican discordam longinquo ad regiones

profectos esse tradit us verbis. *Certe Pythagoras,*

Empedocles, Democritus, Plato δα έκανε διεργασται να-

νιγενει, εξισις verius, quam peregrinationibus α-

ιεπινοι, hanc revesi predicavere, hanc in arcans ha-

bere. Idem.

³⁰ Ipsum etiam in potente significare.] De quo

elf apud Cicetionem libro I. De oratore his verbis.

Licet iheratione dicamus, pila bene, ac duodecim

(census) ludere, proprium est iuris civilis, quoniam in-

trinque coram P. Matus optime facient, eademque

ratione dicuntur. *Ε*γας φονεος, Graeci non inimi-

cidem posse, quoniam Empedocles physicus egregius

postea fecerit. Idem.

³¹ Παύστη πνίγεται ηστει.] Eitan aliti ταξι-

ρια scripissit, Suidas canem παύστην. Il. Cal.

⁶⁰ * Multis item modis eum virum admiratio-
ni habitum Timaeus, in decimo octavo
historiarum, auctor est. Namque Etelis a-
liquando vehementer flantibus, adeo ut
fruges corrumperent, excoriari afnos justif-
fit, factisque utribus eos collibus et moni-
tum verticibus admonerit ad comprehen-
dendos flatus, cessantibusque ventis ab e-
ventu rei *σούσηνος* vocatum esse. Hera-
clides quoque in libro De morib. atque
Pausanias dictasse quae de muliere
spiritu carente ita scripist. Era autem
Pausanias, ut Satyrus et Arilippus ait,
amatus ejus: cui et de natura libros com-
positos ita dedicavit:

⁶¹ * *Pausanias Aachiti sapientis percipe fili.*
Sed et epigramma in eum scriptum in hanc
sententiam:

*Pausaniam Aachiti natum, Phabitique
portata, Claram aliut medicum patria clara
Gela.*

*Qui multos diris homines languoribus
gas.*

Eripuit facinus Pegepones thalamis,
Carentem autem spiritu Heraclitus tale
quiddam esse ait, quod tringa dies cor-
pus absque spiritu integrum, incorruptum
que fervaret. Unde illum et medicum, et
vatem dixit; accipiens illud et ex his ejus
verbis.

⁶² * *Urbem qui flavi ad ripas Agragantis
amicis*

³² Καὶ γένεται τοῦ θεοῦ πνίγεται, &c.] Longe
aliter Plutarachus contra Coloren, Εἰπεῖνον δέ
τοι τοι πνίγεται τοι πνίγεται καὶ διαφωτί-
ται τοι καὶ εργάζεται, μετάδεξει διεργάτης καὶ λαμ-
παντος, διαφωτάς εργάζεται πάντας, διὸ οὐρανοί
τοι πνίγεται πάντας. Vide epigrammum librum De curio-
sitate. Meminti hujus rei etiam Clemens Strom. libro
sextxo. I. Caius.

³³ Καὶ λογοτείνων εἰς prohibendis ventis appellatum
fuise. Sic etiam Suidas, ιεράθησε καὶ λογοτείνων,
διὸ τοι πνίγεται τοι πνίγεται, εργάζε-
ται πάντας, διότι τοι πνίγεται τοι πνίγεται. In quo, ut
vides, nominatι λαετιον διεργάτης εργάζεται πάντας
τοι πνίγεται πάντας. Ut hinc plenum historiam narrans, eodem quo
Lætio modo narravit. Aldob.

³⁴ Παύστην quoque in hinc, quis de carente/priatu
scripsit, co furfureum magistro.] Hoc idem Suidas in
verbō απόνοι, hanc ipsam historiam narrans, eodem quo
Lætio modo narravit. Aldob.

Xxxii

Ναὶετί ἀκρην πόλεως, ἀγαθῶν μελεδῆμοντος
έργων,
Χαίρετι. ἐγώ δ' ὑπὸ θεὸς ἀμβροτος, οὐκ ἔτι
θυητός,
Πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετράμενος, ὥσπερ ἐσίκε,
Τεινίας τε περιστεπτος στέφισιν τε θαλεῖς,
Τεινούμενος εὐτὸν ἀντικουμενος ἀστεα τηλεθίσιος,
Ἀνδράτον ηδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι. οἱ δὲ αὖτις
πονται
Μύροι, ἐχερόντες ἐπη πρὸς κέρδος αἰτηπτέος.
Οἱ μὲν μαντοστιγμένων κεχρυμένοι, οἱ δέ τι νού-
σοι

Παντοιώι επύνοτο κλιθεν εὐηκέα βαζειν.

63 μέγανδε τὸν Ἀκράγαντα εἰπεῖν Φροντιστήριον,
επει μηρίδες αὐτὸν κατάφοντος διδούνται.
77 οὗν τὸν Ἐμπεδοκλέα εἰπεῖν, τριφύτων αὐ-
τῶν, Ἀκράγαντον τριφύτοι μεν οἱ αἴροντες απο-
θανούμενοι, οικίος δὲ κατασκευαζονται οἱ πάν-
τα τον χρέον βιωσόμενοι. αὐτοὺς δε τούτους τοὺς
καθαρίμονος ἐν Ολυμπίᾳ μαρτυροῦσαν λέγεται
κλεομένην τὸν φαῖδων οι και θαύμονος εν ἀ-
πομημονεύμασι. Φροντίδιον και Λιμνοτέλης
ελεύθερον γεγονέναι, και πάσης αρχῆς ἀλλότρου,
ει γε τὴν βασιλείαν αὐτῷ διδομενην παρηκόσ-
το, 13 καθόπερ Σενόβος εν τοις περὶ αὐτοῦ λέγει.
64 τὴν λιτόπητα δηλοντο πλέον ἀγαθησας. * τὰ δὲ
αὐτὸν και Τίμαιον ἔμρε, τὴν αἵτινα μητερι-
τιβένενος τοῦ δημοτικον εἶναι τον ἄνδρα. Φρο-
ντιστήριον τοῦ δημοτικον εἶναι τον ἄνδρα. Φρο-
ντιστήριον τοῦ δημοτικον εἶναι τον ἄνδρα. Φρο-

37 Empedocles dixisse scribitur, Agrigentinos ita deli-

cate vivere, quasi etas mortuorum, ita domos adspicere,

quasi [tempor viveret]. Quid quidem dictum a-

liquam fecus non ab Empedocle, sed à Platone tra-

dit Elianus libro xii. Var. hift. cap. 19. Πλάτων,

αρχη, ἐ Κοινωνίαι τῶν Κρατηγαντίων και οιονδενο-

της πονταλίος, και οἷονς διπονταλίος, οὗτος εἰσ αἴρε-

Ακράγαντον επεδοκλέοντος μηδετος οὐδετερος, δι-

ποντος δε οὐδετερος οὐδετερος. Αλλος.

38 Apud Xanthum.] Candaule filium, Lydium,

ex Sardibus, historicum, qui ex fuit tempore, quo

Sardes capta sunt. Scriptis quatuor libros, quorum,

inscripti est κανδαλεῖ, Suidas, Athenaeus. Plinius li-

bro xxv. cap. 2. Idem.

Iucolitis magnam, res et curatis bono-
star,
Salvete: immortalis ego conserfor apud
vos,
Ut per eft, deus, et tali me dignor ho-
nore,
Formosis vindus vittis rofisique corollis:
Quis quando egregias veniam comitatus
ad urber,
Mulieribus maribusque colar, comitesque
sequentur
Innumeris, ad lucrum quos ardens ferunt
ducit,
Quicke prophetiam exercent, qui difere
morbi
Omnigeni curam cupiunt artifici salu-
bres.

* Amplum verò Agrigentum dixisse ait 63
Potamilla, quid in illa octingent homi-
num milia inhabitarent. Unde et Empedo-
doclem, illis delicisi vacantibus, dixisse;
Agrigentini delicis quidem ita quotidianū se
dedunt, quasi postridē effont morituri: dona
vero ita adscirent, quasi perpetui nūtriri. Eas
verò ipsas expiations Olympia cecinisse
fertur cantor Cleomenes pōematum,
quemadmodum et Phavorinus in commen-
taris ait. Fuisse verò eum in primis libe-
rum, atque ab omni imperandi fatu re-
mocillimum. Arictoteles tradit, siquidem
et regnum cum sibi officeretur, confitante
renuit, (sicuti Xanthus in illius laudibus
menim) frugalitatem quam regum deli-
cias clarissimam amplectens. * Eadem et Ti-
64 maeus refert, caufam simili adiiciens cur
ita popularis fuerit. Invitatus enim fuerat
a quadam ex principibus, ac prode-
rente convivio cena non inferbatur.
Tacentibus aliis, indignè ille ferens infer-
julit. Qui verò illum invitarat praefolari
le curie ministrum dixit. Ubi verò ille ad-
venit, convivio princeps constitutus el-
id nimicum agente eo qui illum vocaverat,

E M P E D O C L E S. Segm. 65. 66. 67. Lib. VIII. 533
tom ille tyrannidis initia haud obfcura pre-
se ferens, jubebat aut bibere, aut in cap-
ut effundi merum. Tunc igitur Empedo-
docles tacuit. Postridē verò coacto judicio
damnavit utrunque, ac permitit invitato-
rem et convivii principem. Itud igitur rel-
publice traxande initium fuit. * Rufus
Acron medico locum sibi ad construen-
dum paternum monumentum a lenatu po-
stulante, quidq inter medicos arte praci-
pue excelleret, accedens Empedocles fieri
prohibuit, atque inter cetera que de a-
qualitate differuit, ita illum rogare ceperit.
Cujusmodi monumento incidentem elo-
gium? Num hoc?

* Acronem summum medicum ex Agrigente
professum

Qui summo in patrie culmine habet
tumulum.

Quidam autem secundum versum ita pro-
nuntiantur:

Verticis excelsi celo sepulchra tenent.

Hoc quidam Simonidis esse tradiderunt.

65 * Postea verò Empedocles et mille homi-
num cunctum antiquavit, constituto trienni-
mi magistratu, ut non solū effet divi-
tum, verum et eorum qui plebis curam
gererent. Timas tame in primo et secundo libro, (ipius enim sape mentione-
facit) contraria reipublica tradit putau-
tum eum habuisse fentiam. Quandoque
jacentia et amore sui cerebatur im-
modicē, quippe qui in carmine dixerit.

Salvete, ego vobis deus immortalis, haud
superius mortalis

Παλέμαι.

Et que sequuntur. Quo autem tempore
ad Olympia certamina venerat, in se con-
decorum vertebat ora, ut nullius inter lo-
quendū tanta, quanta Empedocles feret
67 mentio. * Postremò tamen, cum Agri-
gentum conderebatur, obsecrante illus re-

39 Εκεῖνος γάρ οὐ πίστιν, οὐ πατερικόντα] Hoc epigramma habet at
in animo Plinius lib. xxix. cap. i. quum ita scripti.
Alio facio ab experimento se experimenta Empedocles
cepit in Sicilia; ab Acrone Agrigentino Empedocles
profici autoritate commendato. Meminit Acronis &
Plutarchus in is scriptis de Iude & Olympe.
I. Galath.

40 Acron medico.] Agrigentino, Xenonis filio,
qui & Atheniæ philosophatus est, & Empedocles x-
quisit fuit, Hippocrate antiquior. Scriptis de medi-
cina, Dorica lingua, & librum unum περὶ νησιῶν,
Suidas, Aldob.

XXX

καθόδω εἰ τῷ ιχθύῳ ἀπόγονοι. δίστορεις Πελοπόννησος ἀποχωρήσας ἐπελεύθησεν. οὐ παρῆκε δὲ εὐδέ τοῖς τὸ Τίμαν, οὐλάδ' αὐτοῦ καθάπτεται, λέγον.

— καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀγοράνων

* Κηλητῆς ἐπίσιον· ὅτα δὲ εὐθενε, τοσσάδε εἶλεν

Ἀρχῶν, δὲ διέβη ἀρχᾶς ἐπιδεινάς ἄλλων. περὶ δὲ τοῦ βανάτου αὐτοῦ διὰ φόρος ἐστιν ὁ λέγος. * Ἰρακλεῖδης μὲν γάρ τοι τῆς ἀπονησιγησθανούς, ὡς ἀποχωρήσθη Ἐμπεδοκλῆς ⁶⁸ ἀποτετέλει τὴν νεκράν αὐθεντῶν ζώαν, Φοῖον ἐτι θυσίαν τυπετέλει πρὸς τῷ Πεισιονάντας αὐρῷ. συνεκέλυπτο δὲ τῶν Φίλων τίνεις, ἐν οἷς καὶ Παυσανίας. * εἴτα μετά τὴν ενοχάντιαν οἱ μὲν ἄλλοι χωρισθέντες ἀνεπαντοῦσι, οἱ μὲν ὑπὸ τοῦ δεῖπρον, ὡς ἄγροι παρακεμένους, οἱ δὲ ὑπὲρ βανάτου αὐτὸς δὲ ἐμενεῖ ἐπὶ τοῦ τέπου ἐφ ὅπερ κατεκένθιτο. οὐδὲ ημέρας γενιθέσης ἔχαντο τοσαν, οὐκ εὐρέθη μέρος. Κητουμένου δὲ, καὶ τῶν οἰκετῶν ανακρημένουν, καὶ Φαστίνταν μὴ εἰδέντας, εἴτις ἐφ μέσων νυκτὸς Φίλων ὑπερεγένθεν ἀποστολαπολισμένης Ἐμπεδοκλέα· εἴτα ἔκσαστάς εὑρακέναι Φίλων οὐρανού, καὶ λαυπάδαν Φίγυρος, ἄλλο δὲ μηδὲν τῶν δὲ ἐπὶ τῷ γενομένῳ επιπλαγέντων, καταβαῖς ὃ Παυσανίας ἐπειδεῖ πηγαδίστας. Ήττορον δὲ ἐπολέμησεν πολυτραγουμένι· * Φάστων εὐχῆς ἀξέια συμβεβηκεναι, καὶ θύνειν αὐτῷ δεῖν, καθαπέρει γεγονότι θεῷ.

⁴² Καλητῆς ίτιαν] Stephanica, ait vir doctus, Κλήτης, proposito virtutis. Sed euan illi Stephanicam inteligit. Plures ille quidem videlicet, memorat alium: ego unum vid., d. 1.170, publicatam. Inclarissime, Καλητῆς. Si igitur prioris editionis error, in posteriore emendatus; nescio quorum sionis obseruationes pertinente. Certe non femei in his Observationibus emendantur, velut corrupta, & deputata; quae confutatis editionibus quas habeo, rectissime haberi comperti. Mer. Calab.

⁴³ Ἐπεδοκλῆς enim, qui explanator fuit eorum, qua de carente pietate tractauit sint.] De quo libro videatur mentionem fecisse Philius libro viii. cap. 33. his verbis, hinc peritem nobis illud apud Grecos volumen Heracidis, septem diebus summae examini ad vitam revocata. Aldob.

⁴⁴ Femina mortua ad vitam revocata.] Ea videlicet de qua Plinius loco proxime citato. Idem.
Απερτοῖς τὸν νεκρὸν ἀνθεῖται ζῆσαι. Immerito, mihi quidem videbunt, insperata doctis viris vox ἀποτελεῖται, cuius loco ἀνατένεια legi malent. ἀποτελεῖται ζῆσαι, &c. id est, cum mortuum, fui, que mortua fuerit: ματέρεα, νύμνην dimisiffet.] Talis dimisio formula exstat in Evangelio. Εὐαγγ., καὶ κηρύξαι, quod mox, plenus: Εὐαγγ., εἰπε τοῖς λαοῖς, καὶ οὐδείς τοι νοίσος εστι. Aldobrandinus non male: femina mortua ad vitam revocata. Fortasse etiam in verbo ἀποτελεῖται, aliquis ad uitatum mortuum ἀποτελεῖ refectus; sed obscurior. Non igitur affirmo. Mer. Calab.

⁴⁵ Φάστων εὐχῆς ἀξέια συμβεβηκεναι. Qui elephan-

ti Homericis aures imbutas habent, facile hac in-

⁶⁹ * Hermippus autem illum, cum Panthaea quendam Argolentinam, desperatam à medicis, curaret, hostias ob id maestasse. Qui vero invitati erant ad oestigia ferme fuisse. Hippobotus vero illum ait ubi exsurrexerat ξεναντηστάτα αὐτὸν ἀδενέναι οὐ επὶ τὴν Λίσσην, είτα παραγενόμενον, οὐ τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς εναέρειαι καὶ α-Φανοβῆναι. Βιβλόμενον τὴν περὶ αὐτοῦ Φύμην Βεβαιῶσται εἰτι γεγένεται θέσις. Ήττορον δὲ γνωσθῆναι, αναρριπτούσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων. ⁷⁰ Χαλκᾶς γάρ εἰσιστο ὑπεδεσθαι. πρὸς τοῦτο ὁ Πλαστανίας ἀντέτειγε. * Διόδωρος δὲ ὁ Ἐρέτος περὶ Ἀγάζημανδρου γράφων, Φησίν εἶτι τούτην γῆράκει, τραγουὶν δισκῶν τὸν Φοῖον, καὶ σεμνῆν αναλαβὼν εἰσῆγεται. τοις δὲ Σελινούτοις εμπεσόντος λειψαὶ διὰ τὰς εἰπὸς τοῦ περικειμένου πτεραις διπτωδίαις, ὥστε καὶ αὐτὸς Φεύρεσθαι, καὶ τὰς γυναικας δυστοκεῖν, ἐπινοῆσαι τὸν Ἐμπεδοκλέα, καὶ διο τοὺς ποταμοὺς τῶν σύνεγγυς ἐπαγαγεῖν ιδίαις δαπάναις· καὶ καταμένεστα γηράναι τὰ ρέματα. οὕτω δὴ ληζαν-

telligent. Quoies alioquin apud illum genus suum existimari, five ad Deos, [ut bene multū] five ad homines referant, ultraclima formula, ταῦτα τῷ γραμματικῷ, τετράτῳ γράμμα τοιούτῳ. Cum igitur Empedocles calibus adferendum se jaicit, & immortalitatem magnificis verbis fibi vindicasset; nunc autem subito ille desideraret, & miraculaque quædam apparitiones narrarentur: antonius omnium & superfluis animis, Pausanias aliquando querendum illatum ratus, mox religione prohibitus, dixit, non esse quod intaretur [Empedocles felicitate subito disparatu, nec utrū vivos proferat] cum nihil à profecione, seu iactatione (id autem εἰ τῷ) fūa alicuius ipsi contingit. Deum igitur factum, [quem] admodum ipse prædixerat, divinis deinceps honoribus colendum est; sacrificiis unique. Si quis tamen malit cum vere interpretetur, rem non indigneum accidisse precium ac divino cultu: non deenit illi quo meatur, cum paulo post sequatur, τοῦ δημοσιεστάτου, πρωτονομίας, καὶ πρωτερεργατας κατατηνεται. Mtc. Calab.

⁴⁸ Χαλκᾶς γάρ εἴσιστο ὑπεδεσθαι] Αλιάνης, Επιπόλεις ἡ Ακραμονίας ἀλοργῆ ζηροτο καὶ ψεύδεται καλεῖται. idem Lucianος χαλκᾶς dicitur. Αλιάνης autem vocabantur illa Empedocles amnis crepidida. Suidas διηνέλαι, περιστο τοι εἰπει τοι εἰπει Επεδοκλέα, οὗτος γάρ διηνέλαι τοι ποτι χαλκᾶς. II. Calab.

⁴⁹ Τραγουὶν δισκῶν τὸν Φοῖον] Empedocles quidem quo fatu & arrogancia fuerit tellantur & scripsi: de quibus placet aferire quod apud Proclus in Timaeum Commentario lib. III. legerem memini: Πλάτων μὲν τοιούτον κηρύξαι τοῖς λόγοις ἀσφαλέστερον, εἰ δὲ ἀλλοιούσις είναι. ἀλλ Πράσινος μὲν ιαντος πάντας λέγει, πάντας τοις ἀλλοις ἀποτελεῖσθαι ποτι. Empedocles δὲ αὐτὸν παγγελεῖται δοῦσιν τὸν ἀλιάνην τὸν πανδελαῖον αὐτὸν ικεραποτεσθαι εἴτε τοι ποτι. Contraria ignis, οὐτε μούντι incunda

Idem: Sicutique poete
Narrabo intermissionem deus immortalis habet
Dom enim Empedocles, ardenter frigidus, ξεναντηστάτα αὐτὸν
Instituit, sit ius, licetque porne poete.
Idem.

⁵⁰ Χαλκᾶς γάρ εἴσιστο ὑπεδεσθαι] Αλιάνης, Επιπόλεις ἡ Ακραμονίας ἀλοργῆ ζηροτο καὶ ψεύδεται καλεῖται. idem Lucianος χαλκᾶς dicitur. Αλιάνης autem vocabantur illa Empedocles amnis crepidida. Suidas διηνέλαι, περιστο τοι εἰπει τοι εἰπει Επεδοκλέα, οὗτος γάρ διηνέλαι τοι ποτι χαλκᾶς. II. Calab.

τος τοῦ λοιροῦ, καὶ τῶν Σελινούντιῶν εὐαχουρέων ποτὲ παρὰ τῷ ποταμῷ, ἐπίφαγῆναι τὸν Ἐμπέδοκλέα τοὺς δὲ ἵζαναστάντας προκυνῆν καὶ προσεύχεσθαι οὐβατερεὶ θεῷ. ταῦτην εὖν δέοντα διαβεβαιώσας τὴν διάτηψιν, εἰς τὸ πύρενα λέσθαι· τούτους δὲ ἐναντιοῦται Τίμαιος, ῥήτως λέγων ὡς ἔρχομέντες εἰς Πελοπόννησον, καὶ τὸ σύνολον οὐκ ἐπανῆπεν· ἔβεν αὐτοῦ καὶ τὴν τελευτὴν ἀδηλογεῖναν. πρὸς δὲ τὸν Ἡρακλεῖδην καὶ ἐξ δόματος παιεῖται τὴν ἀντίρρηστον τὴν τεταρτήν. Συρακούσιον τε γάρ εἶναι τὸν Πιεστιάνατα, καὶ σύρρον οὐκέτεν εἰς Ακραγαντή. Πανσανίαντες μηνεῖον πεπτωκέντες τοῦ Φίλου, τεινοῦται διαστόντος λόγου, ἢ ἀγαλμάτον τι. Καὶ τὴν εἰς τοῦ θεοῦ καὶ γαρ πλάνοντας εἶναι. Πάσις οὖν, Φετιν, εἰς τοὺς κρατῆρας ἥλατο, ὡς σύνεγγυς ὅπτων εὑδεμίαν ποτὲ ἐπεποιήτη; τετελεύτηκεν οὖν ἐν Πελοποννησῷ· οὐδὲν δέ παραδέξειν τὰ φανατῶν μη. Φάνεοθαι· μηδὲ γάρ αλλον πολλόν. τοιαῦτα τινὰ εἴπων ὁ Τίμαιος, ἐπίφερει. Ἀλλὰ δεῖ παντὸς ἰστον Ἡρακλεῖδης τινότα παραδέξειλόργους, καὶ ἐν τῆς σελήνης πεπτωκέντας ἄνθρωπον λέγων. ἐπιπλέοτος δὲ Φετιν, ὅτι ἀνδριασθεγκεκαλυμμένος Ἐμπέδοκλέος εκεῖ πρότερον μεν ἐν Ακραγαντή, ὑπέρ τοῦ θύματος Βουλευτηρίου, ἀλλὰ Φετιν, δηλούτητι μετράθεντας αὐτὸν εἶτε Ρωμαϊον. γραπταὶ μηδὲ εἰσὶ τίνες, καὶ νῦν περ Φετινται. Νεδυῆς δὲ ὁ Κυζίκηνος, ὁ καὶ περ τῶν Πιεστιάρων εἴπων, Φετιν Μέτωνος τελευτῆσαντος τυραννίδος ἀρχὴν ὑπερέσθαι εἴται τὸν Ἐμπέδοκλέα τοῖς Ακραγαντίνοις ποιῶσθαι μεν τζ τῶν στάσεων, ισόπτη δὲ πολιτικὸν ἀσκεῖν. ἐτι τε πολλάδε τῶν πολιτῶν ἀπρέκειν ωπαρχούσας αὐτὸν προκύνει, διὸ τὸν παρέντα πλούτον δίδ δὲ πορφύραν τε ἀναλαβεῖν αὐτὸν, καὶ στρέφοντας ἐπιβέσθαι χρυσόν, ὡς Φαθωρίνος ἐγιπομηνευμάτων πρώτῳ· ἔτι τε ἐμβαδας καλ-

⁵⁰ Ac propterea iρην, Εργατην τὸν λαμπρόν, οὐκε ad, ταῖς προεόρθοις. Ηστε magna ex parte eadem Suidas tradit his verbis. οὐρανὸς ὁ Ἐμπέδοκλες στριμός οὐρανοῖς τοῖς τε φυσικοῖς καὶ φυσικοῖς

peste, επαντίbus ad ammen Selinuntis, Empedoclem apparuisse; illi eo conspecto surrexerunt, eique velut Deo divinos honores, adorationis ac precium, detulerunt. Eam de se opinionem firmare volentem se in ignes conjectisse. * Verum hifce Timaeus refragavit, aperte assertens illum ubi in Peloponnesum se recepit, nunquam omnino rediisse, atque ideo ilius incertum esse obitum. Heraclidi verò nominatim in quarto libro contradicit, Pisianacta Syracusanum dicens, neque villam Agrigentii habuisse, verum à Pausaniam factum amico monumentum. Is enim huiusmodi vulgata fama, brevem statuum illi, nam dives erat, sive facillum, ut Deo, condidit. Quoniam ergo paxto, inquit, se in crateras injecti, quorum nullam unquam fecit mentionem, et quidem cum propè effess? Mortuus igitur est in Peloponneso. * Quid si illius sepultura non cernitur, nihil est cur admiraremur. Nanque et aliorum multorum sepulchra ignorantur. Hisiūfni quedam cam dixisset Timaeus, subiungit; Verum semper Heraclidi confutetum est miracula eiusmodi confingere, qui et ex luna cecidisse hominem dicit. Porro Hippobotus ait statuam Empedoclis operatum Agrigentii primū stetisse, postea verò ante Romanorum curiam confitutam fuisse, Romanis eam illuc transferentibus, apertam. Pieta quidem et nunc ejusmodi quedam inventiuntur. Neauthes verò Cyzicenus, qui et de Pythagoreis scriptit, refert Metone vitā funēbo tyranidis pullulare exordia crepisse. Tum verò Empedoclem Agrigentinos induxisse, uti seditionibus omiliis æqualitatem civilem amplectentur. * Multas itidem civitas, que sine dote erant, ex reliktis fibi opibus adjecta dote viris tradidisse; atque ideo et purpura adsumpsisse, et strophium aureum circundeditisse, Phavorinus in commentariis auctor est; crepidas item areas, et Del-

ετοῦ τοῖς χαλκᾶς, καὶ στιλματα διεργάτης καὶ ποτὲ τοῖς πάνει, δέξαντες μετακατακλινοῦντες τοῦ θεοῦ βουλεύσατες. Aldob.

phicam sumplisse coronam. Coma item illi prolixa fuit, et pueri pedissequi: et ipse gravis semper atque in uno habitu perfruit. Ejusmodi igitur progrediebatur, cum cives ipsum convenienter, et hoc tanquam regnum insigne in ipso venerarentur. Postrem verò dum celebratissima cujusdam causa, Messenam curru vestis proficiseretur, cecidisse, coxamque fugisse. Quo etiam ex morbo defunctum esse attatis anno septuagesimo septimo. Esse item feliculum ejus Megaris. De attate verò ab Aristotele dissentit. Ille enim sexaginta annorum defecisse ait. alii centum et novem vixille annos contendunt. Floruit autem circa octogesimum quartam Olympiadē. Demetrius autem Trezenius in libro contra sophistas, referit illum juxta Homerum,

*Connexu ex alta laqueo sua guttura cornu
Inferuisse, anima ut tetrum penetraret ad*

τελεῖν.

Orcum.
In ea verò quam prædictimus Telais epiſtola, fertur illum ex senio in mare propliū, extinctumque esse. Hac de ipsius morte. Fertur et nostrum in eum ex Pammetro carmen in hunc modum:

75. • Empedocles rapida purgasti corpora flamma,
Αττηνοὶ ignes fortiter ore trahens.
Non dican quod τα in feruentem misere
Ἄττηνα,
Lapsus er, at nolens, delituisse vo-
lens.
Et aliud,
Cruibus Empedocles collisit, dicitur
effe
Motus, ἐ curru cum ecclidest
huius.
Καὶ ἄλλο,
Ναὶ μην Ἐμπέδοκλη θανεῖν λόγος, ὡς πολ
αμάχης
Ἐκπεσε, καὶ μηρὸν κλάσσατο δεξιτερόν.

51 Άλλο λαβεῖν θέλων, ὑπερτελεῖσθαι. Videatur id vele Laertius, accidisse Empedocli, quod pollex Plinio, Historia conditor, dum Vesuvii montis incendium curiosus explorat, ut morte fuerit. Hinc conjectura, in verbis Laertii, μαρτίον, non λαζάρον, ut prie τοῦ θεοῦ βουλεύσατες. Aldob.

cur igitur diceret, ὑπερτοσ οὐκ θέλων; Cente, etiam Plato ut famigeratos illos monitis θίμων crateres propius inspicere, & contemplari, Sicilian adiit, ut in eis vita docte Olympiodorus, cuius peregrinationis & Laertius, sed obsecratus, memint. Viri Clastini conjecturant, quanvis ab ipso modello propinuit, τετράκις, pro aliis διδασκαλοῖς, in Laertii verbis, veram credo ego. Mer. Cesaub.

*Ei δέ πορὸς κρατήρας ἐσῆλιτο, οὐ καὶ τὸ
ζῷον,
πῶς ἀντίτηνεν Μεγάροις δέκυτο τούτο τοῦτο;*

76^ο εἰδέσθαι δὲ αὐτὰ τὰ ταῦτα. *Στοιχεῖα μεν διαντα τέταρα, πῦρ, θεῖον, γῆν, αέρα. Φιλίαν τε γένους συγκρίνεται, καὶ νεύκος ὡς διαχρήνεται. Φησὶ δὲ*

*Ζεὺς ἄργης, Ἡρα τε Φέρεσθίσ, ηδὲ Αἰδωνεύς.
Νηστίς θὲ δαιμόνιος ἐπιπνεούσης ὥμητο βροτεύειν.
Δία μεν, τὸ πῦρ λέγων. Ήρων δέ, τὴν γῆν Αἰδωνία δέ, τὸν αἴρα.
Νηστίς δέ, τὸ θεῖον, καὶ ταῦτα, Φησὶν, ἀλλαττόμενα διαμπέρες οὐδὲν
μεν λήγει, ὡς αὐτὸς τῆς τοιαύτης διαμπέρης
τεσσαρες ἐπιφέρει γοῦν,*

Ἄλλοτε μὲν Φιλότητι συνερχόμενοι εἰς ἐν-

*πάντα,
Ἄλλοτε δὲ διὸς ἔκστα Φορεύμενα γένετο
ἔχοντα.*

77^ο καὶ τὸν μὲν ἥλιον Φησὶ πορὸς ἄρεσμα με-

*73. Καὶ τὸν ζῷον] Quid velit: aut quomodo dici posset, si flammam haurit, ut mortuus; ποιεῖ τὸ
ζῷον, non intelligo. Si κάτερ legimus, haurientia
flammat vitam illum exauferit, id est, tērminific;
fatis acutè dicetur. Tradit autem Lucianus alie-
cūt facilius mori, qui aperio ore flammam hau-
riunt. Idem.*

*73. Elementa quidem quatuor esse.] Quam ejus o-
pinionem fuisse, confirmat Cicero in Lucullo, ubi
de principiis rerum agit. *Emperocles, inquit, hac
providet, & nota quatuor.* Ut Aristoteles libro I.*

*φυσικαὶ περὶ αὐτοῖς, in quo cadem agit de re, θελεῖ
τὸν τέταρτον, ἦντος Εὐερετικὸν, ή τὸν τέταρτον
que verba exponens Simplicius ita scribit. ὅτι δὲ καὶ
ποιητηριαν αὐτὸν, αἱ πτυχαὶ τοῦ φυσικοῦ περιτελε-
τοῦ, δύο τοῦ, ἢ ὃν Εὐερετικὸν πεπερασμένον
τοῦ τοῦ στοιχείου, πτυχαὶ τοῦ πεποιητηρίου αὐτοῦ
τοῦ τοῦ στοιχείου, τοῦ πτυχαὶ πεποιητηρίου τοῦ τοῦ
στοιχείου.* Aldob.

*74. Eiusmodi amictia inter se conciliari, sicut autem
diximus.] Cicero libro De amictia. *Argentinum
quidem dicitur quendam virum, carminebus Gracis
venerantem ferunt, que in rerum natura, tote
mundo confluunt, queque moverentur, ea contrarie-
re amictum, dissimile discordant. Aristoteles VIII.
φυσικοὶ περὶ αὐτοῖς, ὃι Εὐερετικὸν τοῦ ποιητηρίου,
καὶ πόλη ἥραστη, καὶ τοῦ Φιλία τοῦ ποι-
ητηρίου τὸ ζῷον, ἢ τὸ πόλη πολλὰ ἢ τὸ ζῷον, ὃι τοῦ
τοῦ ποιητηρίου, addit & ipsius Empedoclis verius,
quibus hanc sententiam complectitur.**

H. μεν οὐτε ποιητηρίου φύσισι.

Si se flagrantem male Janus jecit in Ast-

*nam,
Quando adhuc Megaris fructu secul-
chra facient?*

* Hec autem illi visa sunt ac placita. E- 76
lementa esse quatuor: ignem, aquam, terram,
aerem: amicitiamque, quā copulatur;
et discordiam, quā diffident. Aut au-
tem sic:

*Jupiter albus, et alma soror Juno, atque
potens Dis,*

*Et Nebris, lacrymis bonitatem que lumi-
na complat.*

*Jovem ignem, Junonem terram, Aido-
neum aërem, Nettin aquam dicens, et
hac ait aliadas versare vices, delinere
nusquam. Etiquae aeternus iuxta illum hic
terram ordo. Denique infert:*

*Nomina quoniam connedit amor sumul omnia,
rūfū.*

*Nomina quoniam se juncta jubet contentio
ferri.*

* Solem ait ignis ingentem massam, lunam- 77

gas majorem; lunamque duci habere si-
militudinem. Ccelum ipsum crystalli ob-
tinere speciem. Et animam, omnigenum
animalium atque arborum species indui:
ait nempe,

*Nam, memini, furam quondam puer at-
que puella,
Plantaque, et ignitus pistis, pernixque
volucris.*

* Quae igitur ille de natura, deque expiatio-
nibus scripti, ad quinque millia verium
pertinent: qua vero de medicina, ad
excentos. De tragediis supradam dixi-

*taū μεν οὐν περι Φύστεως αὐτῷ, καὶ εἰ καθαρισι,
εἰς ἑτη τείνουσι πεπτωστικά, οὐ δὲ ιατρικά
λόγος εἰς ἑτη ἐξακόσια. περι δὲ τῶν τραγῳδῶν
πρεπηρικασεν.*

*τὸν εὔπολον οὐ διος συνταγόντες οὐδὲ πορφύρας
τὸ ποτόδιον καὶ διώδης οὐ ιατρικά τὸν φυ-
σικὸν πεπτικόν. Idem.*

*78. Καὶ τὸν Ζυχὸν πανταὶ οὐδὲ ξενι καὶ φυτόν
ιδούσας] Vide Elianum περι ζυχὸν lib. XII. cap. 7.
I. Casab.*

*Antīmata cunctissima ac plurimi multi-
plices formas induere.) Quam opinionem à magistro
Pythagora non solum ipsi sed Plato quoque didi-
cit, & discipulis tuos docuit. Quod aptere scribit
Elianum libro XI. De animal. cap. 7. his verbis.
λέγει δὲ περι Εὐερετικὸν τὸν πάντα τινα πεπερα-
σμένον τὸν δέρματον, οὐ μη τὸν ζῷον καὶ μόνον πε-
ραγόντα, λέγει γενόται, οὐ δὲ τὸν φυτόν. Λέγει
adīgit & verbi ipsos Empedoclis, quibus hoc dicit,
valde elegantes.*

*76. Lunam defici.] Hoc idem Plutarchus libro II.
De placitis philos. cap. 27. περι σχημάτων τούτων
εἰ Στρατη, inquit, φυσικοῖς οὐταὶ τὸν πλανόν.
Επιπλέον διεκάθιδε. Idem.*

*77. Ipso vero celum crystalli speciem habere.] Plat-
archus codem libro cap. II. περι νύκτων, καὶ το-
τοῦ περιπλανητικοῦ. Εὐερετικὸς, inquit, τριπλούσιον
τοῦ πλανητοῦ, εἰ τοῦ φυτοῦ. Aldob.*

EPICHARMUS.

78^ο *E*picarmus Elothalis filius, Coss, et ipse Pythagoras auditor fuit. Tri-
metris vero cum esset delatus est Megara Sicilia, atque inde Syracusam, ut et ipse
in suis testatur libro. Ejus statua ejusmo-
di carmen inscriptum est:

*1. Epicharmus Helothalid filius.] Suidas non Helo-
thalis, sed aut Tityri, aut Chimari, & Sicius filium
tradit. Aldob.*

*2. Coss.] Epicharmus omnes feri Siculum & Sy-
racusam dixerunt, quidam tamen Coum: de quo-*

*2. Epicharmus Helothalid filius, Κάρδος, καὶ οὗτος⁷⁸
πεισθεὶς Ποθαγόρου, τριπλούσιον δὲ πλάνη-*

*τον, ἀπικένθη τὴν Σικελίαν εἰς Μέγαρα εντε-
γεθεὶς εἰς Συρακούσας, οὐδὲ Φοίνικας καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ
πογγοράματι καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ αὐδράγοτος ἐ-
πιγεγραπτοῖ τοῦ,*

Εἴ τι παραλλάσσοι φάεθων μύγας ἄλιος ἀ-
στραν,

Καὶ πόντος ποταμῶν μεῖζον ἔχει δύναμιν
Φησὶ τοσοῦτον ἐγώ σοφίᾳ πρέψειν Επίχαρ-
μου,

Οὐ πατρὶς ἐστε Φάνωστ' ἀδεῖ Δυρνικοῖον,
οὗτος ὑπομνήματα καταλέπιτεν, εἰς οὓς Φυσιο-
λογεῖ, γνωμολογεῖ, ιατρολογεῖ· καὶ παραπο-
χίδια τοὺς πλείστους τῶν ὑπομνήμάτων πεποι-
κεν, ὃς διασαφεῖ τοῖς αὐτοῖς ἐστι τὰ συγγράμμα-
τα. Βιοὺς δὲ ἐτητένεντοντα, κατέστρεψεν τοῦ ζῆν.

³ Commentaria reliquias physiologia, sententiarum, |
medicine. [Quibus ex libris multa accepit Plato,
quemadmodum III. libro in eis vita dictum
est, cum quoque ut medicum citat testem Plinius cap.
libri xx. Aldob.

Quantum jōl vinct sublimis fidera ca-
nuntur, vixit aliud. C. Strab. lib. vi.

Quanto vis pelago major ingt fluvii,
Tantum ego profitor sophia praefare E-
picharmum;

Cui Syracusa comit patria sortita dedit.

Commentaria reliquit in quibus de natura
rerum, de sententiis, de medicina, disser-
uit. Versusque breves commentatororum
plerisque apposuit, quibus aperte indicat
se elaborata opuscula. Obiit anno aetatis
nonagessimo.

⁴ Καὶ παιαντικῆδα γε τοῖς πλιότεροι τῶν ὑπομνη-
μάτων τίτλοις] Laertius παιαντικῆδα est qua Ciceroni a-
liisque ἀποτικείται. Suprad in Heraclide, τοῦδε ἀριστε-
ροῦ καὶ πλιότερον, τίτλουν ίδιων τῶν παιαντικῶν.
Sic hoc loco. If. Celsus.

ΑΡΧΥΤΑΣ.

79.^ο Αρχύτας Μηνησαγόροις, Ταραντῖνος, οὐδὲ
Αριστόκρεοις, Εστιαίνοις, Πιλαγορεοις καὶ
αὐτοῖς. ² οὐτές ἐστιν ὁ Πλάτωνα ρυτάμενος δὲ ἐ-
πιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μελλόντα αναριθμεῖν.
ἴδιαν μάλιστα δὲ καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐπὶ πάσῃ
ἀρετῇ· καὶ δὴ ἐπτάκις τῶν πολιτῶν ἐστρατη-
γητε, τῶν ἀλλοι μὴ πλέον ἐναποῦ στρατηγού-
νταν, διὰ τὸ κωλύειν τὸν νόμον. πρὸς τούτουν καὶ
Πλάτων γέγραφεν ἐπιστολές δύο, ἐπιδήποτε
αὐτῷ πρότερος ἐγγράφει τούτουν τὸν τρόπον.

Ἀρχύτας Πλάτωνι ὑγιάνειν.

³ Καλῶς πιεῖσθαι αἰπότερον γε εἰς τὰς ἀρρώ-
στιας, ταῦτα γαρ αὐτὸς τε ἐπισταλκα, καὶ
τοῖς περὶ Δαμητρὶοις αἰπάγεται. περὶ δὲ τῶν ὑ-
πομνημάτων ἐπεινελῆθης, καὶ αὐτὸν μετει-
σκανάντες, καὶ ἐπειτύχομεν τοῖς οὐκέλλω ἐκγόνοις.

³ Archytas Mnesagoras, sive, ut Arisophenus vult
Hesychius filius, Tarentinus. Suidas. Aszores, Taran-
tius. Etyma vnu. i. Mnesagor, η Μνεσαγόρος, Φι-
λόνοφος Πιλαγορεοις. Aldob.

² Hic ille est, qui Platoneum, quem Dionysius in-
terfelicem erat, per epistolam liberavit. Quam epि-
stolam posuit Laertius libro III. in vita Platonis, hoc
idem de Archytas tradit Suidas his verbis. οὐδές Πλά-
τωνι νομος μὴ φυσικός ήταν Διονυσίου τοῦ τοπίου.
Illi.

* Αρχύτας Μηνησαγόροις, sive, ut Ari-
floxenus ait, Heftiae filius, Tar-
rentinus, Pythagoreus et ipse fuit. Hic
Platoneum cùm à Dionysio necandus esset,
per epistolam eripuit. Admiratio apud
plurimos habitus est, in omni virtute gene-
re. Nam septies civibus prefectus est,
cùm cateri plus quam annum imperare le-
ge prohiberentur. Ad hunc Plato scripsit
epistolas binas, quod is ad eum prior scri-
psit, in hunc modum:

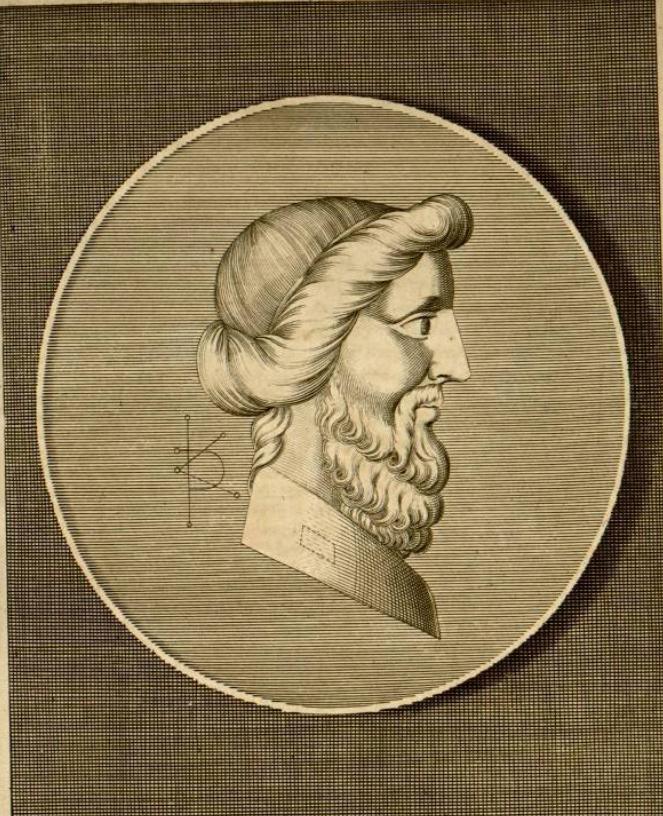
Archytas Platoni valere.

* Facis tu quidem recte quid nobis, te? o
convaluisse ex agitidine, epistola significari;
et Damiscus idem nuntiaverit. De
commentariorum autem curavimus, venimus
que ad Lucanos, ibique convenimus O-

³ Επτάντας τῶν πολιτῶν ἐπειτύχειτο] Tangit hoc
Strabo lib. vi. If. Celsus.

Sed Epoptes cīvium īp̄ratora fuit. Quid Suidas
quoque ita feribit, τοῦ κατον δὲ τῶν Γαλιλαίων πρέ-
πε, στρατηγεῖς αἵρετοι αἰπάγεται τὸν τοῦ πλατανοῦ
καὶ τοῦ περὶ Δαμητρὶοις αἰπάγεται. Ελάνιον libro
vi. De var. hift. cap. 14. Aldob.

⁴ Καὶ τοῖς περὶ Δαμητρὶοις αἰπάγεται] Legendum vi-
deris, καὶ τοῖς περὶ Δαμητρὶοις αἰπάγεται. & ita Aldo-
brandinus exprimit. Mer. Celsus.

ΑΡΧΥΤΑΣ

Apud F. Ursinum in numismate ero.